

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ο Διάβολος κατά τὴν μεσαιώνα. Ἡ δράσις του. Πῶς τὸν ἐφαντάζοντο οἱ ἄνθρωποι. Ὁραίοι καὶ τερατώδη. Πῶς κέρδιζε τὴς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν. Τὴ ἀναφέρουν τὰ Συναξάρια. Τὰ περιήματα συμβολαία μὲ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Ἄδου. Ἡ ὑπογραφή τοῦ Διαβόλου. Οἱ μάγοι καὶ ἡ μάγισσα. Ἡ τιμωρία τους. Φρικώδη βασανιστήρια κ.τ.λ.

Ἀφάνταστη δυστυχία βασιλευσε στις λαϊκὲς τάξεις ὄλου τοῦ κόσμου κατὰ τὰ μαζὰ καὶ σκοτεινὰ χρόνια τοῦ μεσαιῶνος. Οἱ ἀσθηροὶ καὶ ἀρκαγε φρουδάρχει ἐξουσίαζαν τότε, πόλεις ἄλλο-πληρες μ' ἔβρην τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς δουλεύουν, μαζὺ μὲ τὴς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους. Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πενομένους αὐτοὺς δουλοπαροίκους, γὰρ ν' ἀποκτήσουν τὴν οἰκονομική τους ἀνεξαρτησίαν καὶ κἀποία δόνημα, εἰδήλουν στήν ἀπελπισία τοῖς ὑποκατῆ τὸν διάβολο—ὅπως λέγει τὰ καλὰ συναξάρια—ὑπογράφοντες μάλιστα μαζὺ του καὶ συμβόλαιον πῶς θὰ τοῦ μένονον πιστοὶ καὶ τὰ ἐπιτελοῦν ὅλες τὴς διαταγὰς του.

Πῶς ἐρχόντουσαν ὅμως σ' ἐπικοινωνία μαζὺ του ; Ἀκλόουστα : ὁ διάβολος μπορούσε, μὲ τὴ δόνημα ποῦ τοῦ ἔφρασε ὁ Θεὸς σὺν χέρι γὰρ τὰ δοκιμάζει τοὺς καλοὺς χριστιανούς, νὰ πάρη ὅποιο προσοπισιο ἤθελε. Μάθαινε, λόγου χάριν, ὅτι σὺ δεινὰ χαρὴν ἢ τὰδε γυναῖκα, χήρα ἀσθηρὴ καὶ μητέρα μικρῶν παιδιῶν, πέθαινε ἀπὸ τὴν κείνη. Παρουσιάζονταν τότε μπροστὰ τῆς ντυμένης σὺν πλούσιος ἀρχοντας μὲ τὰ χέρινα γαμπὰ χουσαμί καὶ προσεφέ- ρετο νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀπελπισμένη γυναῖκα ὑπὸ τὸν ὄρο ὅπως νὰ ὑπογράψῃ ἐκείνη ἕνα συμβόλαιον πῶς θὰ τοῦ ἀνῆκε σ' ὅλη τῆς τῆς ζωῆ καὶ μετὰ θάνατον. Ἡ φτωχὴ ἢ μητέρα, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ θρῆψῃ τὰ παιδιὰ τῆς, προτιμοῦσε νὰ πουλήσῃ τὴν ψυχὴ τῆς σὺν τὸν διάβολο, καρὰ νὰ βασανίτῃται. Ὁ πειρασμὸς ἦτανε μεγάλος—καὶ ὑπέκυυ. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ὑπέγραφε τὸ συμβόλαιον, γινότανε μάγισσα καὶ κατατάσσεται σὴν χορεία τῶν δαιμόνων. Ἐνοεῖται γὰρ ὅτι ὁ διάβολος κυνηγοῦσε τόσο τοὺς φτωχοὺς, ὅσο καὶ τοὺς πλοῦτους, ἔταν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἀστυγία τοὺς βροσκόντουσαν σὲ μεγάλες χρηματικὰς ἀνάγκες. Τὰ καλὰ μεσαιωνικὰ βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πήραμε τὴς ἀπίστευτες πληροφορίες ποῦ θ' ἀναφέρουμε παρακάτω, λέγει πῶς ὁ Σατανᾶς ἀδιεφοροῦσε τελείως γὰρ τὴν κοινωνικὴ θέσις ἢ τὸ φύλο τῶν ὑποψηφίων οὐλόβον του. Ἐπεινο ποῦ τὸν ἐνδιέφερε ἦτανε πῶς νὰ κερδίσῃ, ὅσο το δυνατόν περισσότερες ψυχὰς.

Ἐνοεῖται ὅμως ὅτι στήν πραγματικότητά δὲν γινότανε κανένα συμβόλαιον μὲ τὸν διάβολο. Ἀπλοῦστα : πολλοὶ δυστυχισμένοι ἢ ἀνίσωρο- ποὶ ἄνθρωποι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς δαιμονοπλητεῖας ἐκείνης ἐποχῆς, ὀπτασιάζοντο πῶς ἐρχόντουσαν σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Ἄδου. Ἐποῦ μὲ τὴ φαντασία τους ἢ μὲ τὴν τρέλλα τους ἔβλεπαν τρομερὰ ὄραματα, ἔβλεπαν τὸν ἴδιον διάβολο, ὅπως τὸν ἐφαντάζοντο νὰ εἶνε στήν πραγματικότητά. Ἄλλοι τὸν ἔβλεπαν τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο κ' ἄλλοι λαμπροκτυμένον, καβαλλάρη, μ' ἔσκη σκολὴ καὶ μαῦρο σκουφο, μὲ κῶκκινο φερὰρ σὺν κεφάλι !... Ὁ διάβολος παρουσιάζομενος ἐμπρός τους ἐπρότεινε νὰ τοὺς κἀνὴ πλούσιους ἀρκαὶ νὰ ἀρ- νόλντουσαν τὸ Θεὸ καὶ νὰ τοῦ παρῆδιδαν τὴν ψυχὴ τους μετὰ θά- νατο !...

Τόσο βαθὰ ἦτανε ριζωμένη στήν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, ἐκείνη τὰ χρόνια, ἡ πεποίθησις πῶς ὑπῆρχε διάβολος, ὥστε ναὶ δὲν τολμοῦσε ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπαρξή του, εἴτε αὐτοὶ οἱ μορφω- μένοι δικασταὶ ποῦ δικάζανε τοὺς μάγους.

Ὁ διάβολος σπανίως ἐφανερίζονταν ὁ ἴδιος στυγὲς ἀνθρώπων. Ὅς ἐπὶ τὸ πλάστον, ἐστρανε πρῶτα κανένα ὑποκατῆ του, καὶ ἂν δὲν τὰ κατέφευγε αὐτοὺς, νὰ κερδίσῃ ἀνθρώπινες ψυχὰς, τότε κείν

παρουσιάζονταν ὁ ἴδιος. Ὁ Ἰωάννης Βῆτιερ, ὁ περιήμος δαιμονολόγος τοῦ Μεσαιῶνος—ὑπῆρχανε πράγματι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πολλοὶ σοφοὶ ποῦ δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ καρὰ νὰ σπουδάζουν τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ διαβόλου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἐχουνε ποτέ τους !... ἀναφέρει σ' ἕνα περίεργο σύγγραμμὰ του ὅτι σὺν βασιλεῖο τοῦ Σα- τανᾶ ἐπιμαρτυρεῖται μεγάλη ἱεροσολία. Ὁ δαι- μονολόγος αὐτοὺς ἀναφέρει σοβαρώτατα ὅτι ὁ διαβολικός στρατὸς περιλαμβάνει 72 δοῦ- πες, μαρμησίους καὶ κόμητες καὶ 7.405.928 διαβολόπουλα !...

Ὅταν ὁ διάβολος ἤθελε νὰ κερδίσῃ μὰ ψυχὴ, κατέφευγε σ' ὅλα τὰ θεματὰ καὶ ἀθέ- μια μέσα γὰρ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ του. Νὰ τὴ ἀναφέρει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἕνα μεσαιωνικὸ βιβλίον περὶ διαβόλου :

Μιά μέρα ὁ διάβολος ἀντάμωσε κοντὰ σὺν χερσὶ Νουαί, μιά νέα, τὴν περιήρη γὰρ τὴς παρασθήσεις τῆς Λουίζα Μαργαρίτ, ἡ ὁποία πῆγαινε νὰ προσκυνήσῃ σὲ κόποιον ἐκκλησία γὰρ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα τῆς. Ὁ Σατανᾶς γὰρ νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ, τῆς ἔδωσε στήν ἀρχὴ τὴ συμβουλὴ νὰ προσευχηθῇ σὺν Θεὸ μὲ πίστη, συγχρό- νως ὅμως τῆς προσέφερε μὲ τρόπο, καὶ μιά μικρὴ κολλύρα μὲ γυά- λινη σφαῖρα, ἡ ὁποία εἶχε, ὅπως τῆς εἶπε, τὴν ἰδιότητα νὰ εἶχῃν κἀνα νεκρὸ ὄσκειον θ' ἀγγίξει μ' αὐτή. Ἡ Λουίζα Μαργαρίτ πῆρε ἀνόπιστη τὴν γυάλινη σφαῖρα μὲ καὶ τῆς τῆς ἔδωσε, ὅπως φαντά- ζονταν, ἕνα... ὀρθοσκὸς ἄνθρωπος. Ἀργότερος ὅμως, διατελόντας ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ Σατανᾶ τὴν ἐχρησιμοποίησε ἐναντίον τῶν συγγενῶν τῆς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε νὰ τὴν πᾶσαν καὶ νὰ τὴν κἀφουνε ζωντανὴ ὡς μάγισσα !

Μὲ ποῦν τρόπο κατέφευγε ὁ διάβολος γὰρ κἀνὴ τοὺς Χριστι- ανούς ν' ἀπαρηθῶν τὴν πίστη τους καὶ πῶς ἐλάμβανε πατοχὴ τῶν ψυχῶν τους ; Πρῶτα ἔλεγε τὸν ὑποψηφίον ὀπαδὸ του τ' ὀνομά- ζου, τὸ ὁποῖον ὁ ὀπτασιάζομενος δὲν ἄκουγε καλὰ καὶ τὸ ἐξελάμ- βανε γὰρ ὀνομα... ἀγγέλου ! Ὑστερα ὁ διάβολος βάπτιζε τὸ νεοφώτιστο καὶ τοῦ ἔδινε ὀνομα... αἴτιον, γὰρ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ κλυεσθῇ τὸ Θεὸ !... Κατόπιν ἐρχόνταν τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο τῆς ἱεροτελεστίας : Ἡ σφράγιση. Ὁ Σατανᾶς ἀ- νομιμοῦσε τὸ δαχτυλὸ του σὺν χερσὶ, σὺν τῶν ὀπαδῶν καὶ πίσω ἀπὸ τὸ αὐτὸ τοῦ νέου ὀπαδοῦ. Τὰ μέρη ποῦ ἀγγίξει γινότανε ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἀρκα- τὰ ἀνάσθηστα. Μποροῦσε νὰ τὰ τραπῆς μὲ βελόνες : οὔτε θὰ πονοῦσαν οὔτε αἶμα θὰ ἔβγα- ζαν ! Αὐτὸ ἦτανε τὸ λεγόμενον -στιγμα τοῦ δια- βόλου.

Ὁ διάβολος πῆγαινε ὕστερα συχνὰ κ' ἔβλεπε τὸν καινούργιον πιστὸ του. Τὸν βοηθοῦσε, τοῦ- κανε ὅλες τὴς χάρεις ποῦ ζητοῦσε καὶ τέλος τοῦ παρουσίαζε τὰ χαριτὰ τῆς πολιτογραφησῆς του σὺν κράτους τοῦ Σατανᾶ. Τὸ συμβόλαιον αὐτὸ, ἔ- πεγράφετο καὶ ἀπὸ τοὺς δύο. Τὸ ἔγραφαν συνή- θως μὲ τὸ αἶμα τους καὶ ὁ διάβολος ἀντὶ γὰρ ὑπογραφή, ἀνομιμοῦσε τὴν καλὰμὴν του κἀνα ἀπὸ τὸ συμβόλαιον. Σ' ἕνα ἐγγειοῖδιο θεολογίας τυπωμένο σὺν 1625, ὑπάρχει ἀντίγραφο τῆς ὑπο- γραφῆς τοῦ Σατανᾶ, ποῦ βρέθηκε σ' ἕνα παλὸν συμβόλαιον. Τὴν περιήρησι αὐτῆς εἰκόνας οἶς τὴν παρῆσθημε, μαζὺ μὲ τὸν τύπο τῶν χαρακτηρισ- ποῦ ἦσαν ἐν χρῆσει γὰρ τὸν καταρισμὸν τέτοιου εἰδῶς διαβολικῶν συνθηκῶν !

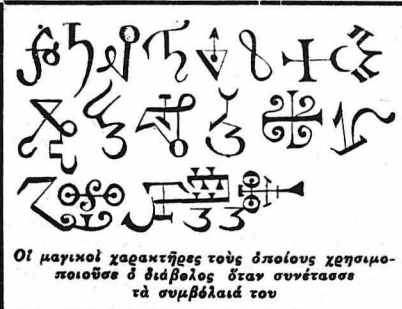
Εἶπαμε στήν ἀρχὴ ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος γὰρ τὸν ὀποιο πολλοὶ Χριστιανοὶ προσχωροῦσαν σὺν Σατανᾶ—ὅπως τοὐλάχιστο μὰς διαβροῦ- νονταν τὰ μεσαιωνικὰ συναξάρια—ἦταν ἡ ἐλπίδα τῆς καλυτερεύσεως τῆς οἰκονομικῆς τῶν θέσεως. Μὰ ὁ διάβολος—κἀνα κωνερὸς καὶ κακόβουλος—ἔκανε τὸν πρῶτο μὲ τὸν περιουσιακὸ ὀσκειον νὰ βάλῃ σὺν χερσὶ τὴν ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου ὀθιμῶν του. Ὅταν ἐπιτύχονε τὸν ὀδοῦμενον, μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς ἠλοδῆς τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου, λησμονοῦσε τὴς ὑποσχέσεως του. Ἡ ἀλή-θεια εἶνε πῶς ἔφηνε χηρὰματα σὺν νεοφώτιστο ὀπαδο του, τὸ μά- γο ἢ τὴ μάγισσα. Μόλις ὅμως ἔφηνε, ὁ χαροῦμενος μάγος ἔβλεπε ἔσφηνικὰ, μὲ ἀπελπισία του, τὸ χριτὰφι ποῦ τοῦ ἔφρασε ὁ διάβολος νὰ μεταβάλλεται σὲ σκόνη καὶ τὰ διαμαρτυρῶν νὰ γίνονται κάρβου- να ἢ ἔσρα φύλλα !... Ὁ ὀποδοῦλαθεῖς σὺν διάβολο μετανοοῦσε τότε γὰρ τὴν ἀφροσύνη του, χτυποῦσε τὸ κεφάλι του, ἔκλαινε καὶ ὀ- δῦρετο, μὰ ἦτανε κείν πολὺ ἀργά. Εἶχε ὑπογράψει συμβόλαιον ὑπο- ταγῆς κ' ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν καινού- ριο κύριό του !...

Ὁ Σατανᾶς δὲν ἔφηνε κανένα μέσο ἀ- ναμεταλλάτετο προκειμένου ν' ἀποσπῇ μὰ ψυχὴ ἀπὸ τὰ χέρινα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἤθελε νὰ βάλῃ σὺν πειρασμὸ κανέναν ἀνα- χωρητὴ καὶ κανένα θεοσεβῆ ἐρημίτη, ποῦ περνοῦσε τὴς μέρες του ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ, μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμιο, τοῦ ἔ- στελενε στρατιὰ ὀλόκληρη ὀραῖαν γυναικῶν ὀποῖες προσαποδοῦσαν νὰ σα- γηνεύσουν τὸν ἐκλεπτὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν πᾶνον ν' ἀφήσῃ τὸν παλὸ δρόμο. Πολλὰς φορὰς ὁ Σατανᾶς ἐπιτύχονε σὺν καταχθόνια στέβια του. Ἄλλοτε ὅμως, τὸν περιήμενε οἰκτῆρὰ ἀποτυχία.

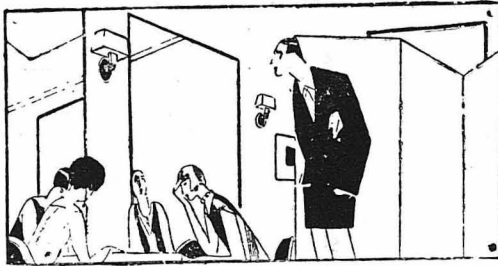
Ἄς δοῦμε τώρα τὴ βασανισμένη ζωὴ κερνοῦσε καὶ τὴ οἰκτρὸ τέλος ἔβρισσε ἐκεί-

Ἡ ὑπογραφή τοῦ διαβόλου κἀνα ἀπὸ τὰ συμβόλαια του μὲ τοὺς ἄνθρώπους

Οἱ μαγικοὶ χαρακτήρες τοὺς ὀποῖους χρησιμοποιοῦσε ὁ διάβολος ὅταν συντάσσας τὰ συμβόλαιά του

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Οί στίχοι με τους οποίους ο διάσημος γάλλος ποιητής Ἀλφρέδος ντε Μωσσά εξήγησε τὸν ὕπνο :

*Ὁ ! γλυκὲ μου ὕπνε ! βάλαμε τῶν πνευμάτων !
τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ τῆς γῆς, ὕστερ' ἀπ' τὸ φαί !..*

ἀποτελοῦν, ἀναμφίβολος δικαίος φόρος τιμῆς στὸ ὄψιστο αὐτὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ὅποιο ὁ ἄνθρωπος μορφεῖ καὶ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸν κῆματο τῆς ἐργασίας καὶ ἀποκτὰ καινοῦργιαις δυνάμεις γὰρ καινοῦργους ἀγῶνες.

Ὡστόσο, ὅπως συμβαίνει μ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, πολλές φορές καὶ ὁ ὕπνος ἐπιδηλοῦνται ὡς παθολογικὸ φαινόμενο καὶ τότε εἶναι ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς υἱείας καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη τοῦ προσβαλλομένου.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλεῖστον ἐπιφοβερὰς μάστιγας ποὺ λυμῶνεται τὴν Ἀφρικήν. Προσβάλλει δὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ηλικίας. Συνήθως ὁμος προσβάλλει περισσότερο τοὺς ἀνδρας παρά τὰς γυναίκες καὶ προτιμᾷ τοὺς νέους ἀπὸ δῶδεκα ὡς εἰκοσι ἔτην.

Ὁ προσβαλλόμενος ἀπὸ τὴν κεραινοβόλο αὐτῆ ἀσθένεια αἰσθάνεται κατ' ἀρχὰς μὴ ἀνακατάχτητο πούραση, μίαν ἀνυπόφορη ὑπνηλία καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο δὲν μορφεῖ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. Τὶς πρώτες ἡμέρας ὁ προσβληθεὶς μορφεῖ νὰ δέχεται τροφή, εἶτω καὶ κοιμώμενος.

Ἡ μέρες ὁμος περνᾶνε, ὁ ἀρρωστος ἀρχίζει νὰ ἐξαντλεῖται καὶ ὁ στομάχος του νὰ μὴ δέχεται πιά τροφή. Τὶς μέρες τὶς ἀκολουθοῦν ἡ ἐβρομαδία, ὁ ἀσθενὴς γίνεται περὶ καὶ κόκκιλος. Καὶ ἐν μὴν ἀποφασισθὴ νὰ ἐξυπνήσῃ ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ ἀρρώστεια μορφεῖ νὰ μὴ ἔχη μεγαλειέστερας συνέπειαις καὶ ν' ἀναλάβῃ ὕστερ' ἀπὸ μεγάλας περιποιήσεις. Ὅταν ὁμος ἡ ἀσθένεια τοῦ βαστάει μήνες ὀλόκληρους, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ σθενὴς κοιμᾶται συνεχῶς χωρὶς νὰ τρώῃ οὐτε νὰ πίνει, τότε πᾶραγε σοβαρὸς κίνδυνος μήπως δὲν ἐξυπνήσῃ ποτέ... Καὶ τὸ ἄλλοτερον εἶναι, πῶς αὐτῆ ἡ περίπτωση εἶναι ἡ συνθηθετέρα.

Ἡ τρομερὴ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου εἶναι ἐνδημικὴ στὴ Σαναγᾶλη, στὸ Κογκὸ καθὼς καὶ στὸ ἰσσοτερικὸ αὐτῶν τῶν περιοχῶν. Μεγάλῃ ὁμος θραύση κάνει ἰδίως στὴν παιδιά τοῦ Κογκό. Πόθεν ἀρροφεται ἡ ἀρρώστεια αὐτῆ, δὲν ἐξηκριβῶθη ἀκόμη. Πολλοὶ θέλουν νὰ τὴν ἀποδώσουν στὴν βαρκοτικὴ ἐνέργεια ἐνὸς μανιταριοῦ, τὸ ὅποιο οἱ κῆτοιμοι ἐκείνων τῶν περιοχῶν ἀγαποῦν ἐξαιρετικῶς. Μὰ οἱ εἰδικοὶ δὲν κατέληξαν ἀκόμη εἰς κανένα συμπέρασμα, θεωροῦν δὲ τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου—ἡ ὁποία ἀρροφεῖται πρῶτοντα, ἐλάχιστα εὐτυχῶς, καὶ σ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρᾶν—ὡς μὴν ἀπὸ τῆς τρομερώτερας μάστιγαις τῆς δυστυχισμένης ἀνθρωπότητος.

ὅσος ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κουλῆσει τὴν ψυχὴν του στὸ διάβολο.

Ὁ μάγος ἐπρεπε, φυσικῶς, νὰ ὑπηρετῆ πιστὰ τὸ Σατανᾶ. Ἐργιζνε λοιπὸν στοὺς ἀνθρώπους θανατικὰ, κακῆς ἀρρώστειαις, μίση καὶ διχόνοιαις. Μὰ καὶ ὁ ἴδιος ὑπέφερε φορικτᾶ. Συχνὰ τὸν ἐπιπᾶνον τρομεροὶ σπασμοί, κρίσεις ἐπιμυδνῶν ἐπιληψίας, ἀπὸ τῆν ὁποία τίποτα δὲν μορφοῦσε νὰ τὸν γλυτώσῃ.

Τὴν ἴδια καὶ ὅλας μέρας τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου, ὁ Σατανᾶς εἶδνε στὸ μάγο μὴ μυστηριώδη σκόνῃ, ἡ ὁποία ἀδιαλυμένη μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό, μορφοῦσε νὰ ἐξακμῆ ἕναν ἀνθρωπο, νὰ τὸν κάμνῃ νὰ τὸν πᾶρει μαρτυρῶς, τρέλλα, ἀνίατη ἀρρώστεια καὶ ἄλλα ἀποίαια κακὰ ! Ὁ μάγος χρησιμοποιοῦν τὴν σκόνῃ αὐτῆ ἐπρόφωρε τὰ παρακάτω λόγια :

Ἰσθφ, ἀγλαναβαρῶθ ἐλ ἀβίλ ἐνα θιάλ ἐμάσι σιδομέλ γκάγιες φολόνια ἡλιάς ἰσχυρῶς ἀθάνατος ἱμας ἐλλ μεσσίας.

Ἡ σκόνῃ αὐτῆ γινώταν ἀπὸ πᾶματα νεογέννητων παιδιῶν καί, κατὰ προτίμησιν, ἀπὸ τὴν καρδιά τους, ἀνακατωμένη μὲ φαρμάκων ὀχιάς.

Ὅταν ὁ μάγος ἐργιζνε λίγη ἀπὸ αὐτῆ τὴν διαβολικὴν σκόνῃ πᾶνω σ' ἕνα χωράφι, τὰ σπαρτὰ ἐξορῶνταν !

Ὡστόσο, οἱ μάγοι παρ' ὅλη τὴν ἀπειρίωσιν τὴν δύναμιν ποὺ εἶχαν στὰ χέρια τους, ἦσαν πολὺ δυστυχισμένοι καὶ ἐτρεμαν μήπως τοὺς ἀνακαλύψουν ἡ ἀρχαὶ ἡ ὁποίας τοὺς κατεδίωξαν σὲ φρικαστικὰ μαρτυρία. Τοὺς ἐθδεραν ζῶντανούς, τοὺς ἔχυναν ζεστὸ λάδι στ' αὐτὰ, τοὺς ἐβγαζαν τὰ δόντια μὲ τὴν ταβᾶλια καὶ ὕστερα τοὺς ἐπαίαν !..

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ Α΄ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΑΦΟΙ

Ἐνας περίπατος στὴν πόλιν τῶν νεκρῶν. Τὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων προγόνων. Ἐπιμετρα καὶ περὶ ἐπιτύμβια. Τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ Ὁδ. Ἀνδρούτσου. Στὸ μνημεῖο τοῦ ποιητοῦ Ζαλοκώστα. Τὸ παρῆνετο τοῦ Καμπύση κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πόσοι λησμονημένοι σχεδὸν τάφοι δὲν βρίσκονται στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν, πόσοι τάφοι μεγάλων ἀνδρῶν, πολιτικῶν, λογίων καὶ πολεμιστῶν !.. Ποῖος ἀπὸ μᾶς τοὺς ἔβρε ;.. Ποῖος ἔβρε σὲ ποιά ἀρχὴ βρίσκονται ; Ποῖος νοσῶντων πῆγε ποτὲ νὰ ὀρῆσθαι δὸς ἀνθὴ ἐπάνω ἀπὸ τὸ χῶμα ποὺ σπενᾶζει τοὺς ἐνδόξους αὐτοὺς προγόνους ;

Στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν βρίσκονται ἐνταφιασμένοι : ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης, ὁ Κ. Κανάρης, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ Σπυρίδων Τρικούνης, ὁ Ἰωάννης Κωλέτης, ὁ Ἀνδρέας Μεταξάς, ὁ Θεόδωρος Φορμασιῆς, ὁ Ἀλέξ. Σούτσος καὶ τόσοι ἄλλοι...

Σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ παρῆλθοντος διαβάζει κανεὶς ἐπιτύμβια.

Στὸ μνημεῖο τοῦ Μιχαῆλ Σούτσου ὑπάρχει χαραγμένο τὸ κατωθὶ ἐπιτύμβιο :

*Τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μύστης καὶ λειτουργοῦ ἐκ τῶν πρώτων
τῆ προσφιλεστάτη αὐτοῦ πατρίδι σὺ μόνον πλοῦτος ἀρίστηλον.
Ἄλλὰ καὶ ἡγεμόνης γεραρὸν ἀξίωμα γενναίωστος προσέχων.*

Στὸ μνημεῖο τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου ὑπάρχει τὸ ἑξῆς ἐπιτύμβιο :

*Τὴν Στρατάρχην Ὀδυσσέα μετὰ χροῦνος χαιρετᾶις
Ἐδᾶ καίται τοῦ Ἀνδρούτσου ὁ περιβλεπτός υἱός
Καταβᾶς ἐκ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὕπνου μάρτυρος κοιμᾶται
Καὶ πικρὰς ἀχαριστίας εἶν' ὁ τάφος του ναός.
Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους κατ' ἀρχὰς εὐαγγελίζων,
Μ' ἑκατὸν Ἑλλήνων παίδας νικῆς ἔστηνε χορὸν,
Καὶ εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χᾶνι τὸν Βρυώνην θρυμματίζων,
Τοῦ χεροῦ ἐκείνου ἴχνη, Τούρκων ἀφροσε σωρὸν.
Τοιπλῆν ἄνοιγον ὁ Τούρκος καὶ μᾶς ἐπινιγε ἀγκάλην
Εἰς τὰς Στρατῆς τὰς δύο καὶ εἰς τοῦ Πέλοπος τὴν γῆν,
Πλὴν οὐδὲς κτυπᾶ τὴν μίαν, ἀπωθεῖ μακρὰν τὴν ἄλλην,
Καὶ τῆς τρίτης ἐκκλίνει τὸν λοιμὸν καὶ τὴν σπαγῆν.
Μὰ συνετρεμμένα μέλη δ' στρατάρχεις τῶρα καίται
Ἄν τὸν ἔργων πύργους, δὲν τὸν ἔβριψε πλῆγη
Μεταξὺ τῶν Πορθανῶν ἡ ἀρχὸν του κινεῖται,
Καὶ ἀπὸ τὸ μνημεῖο τῶρα τοὺς φονεῖς του εὐλογεῖ.*

Ἰδοὺ τῶρα καὶ τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ φιλέλληνος Ριχάρδου Τσώρτζι :

*Ὡδε καίται ἐν εἰρήνῃ καὶ πίστει
ὁ στρατηγός*

Ριχάρδος Τσώρτζι

*ἀφιερῶσας ἑαυτὸν καὶ πάντα τὰ ἑαυτοῦ
ὑπὲρ τῆς ἀπὸ τῆς δουλείας ἀπελευθερώσεως
τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθους ἡρωικῶς,
συντελέσας ἴνα ἡ Ἑλλάς κατασταθῇ ἔθνος,
ζήσας ὅπως ὑψηλότησιν αὐτὴν
καὶ
ἀποβῶσας μετὰ τὸ λαὸν αὐτῆς.*

Νὰ τέλος καὶ τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ ἀλησμόνητου ποιητοῦ Γεωργίου Ζαλοκώστα :

*Θανάτου μοσχολίβανον εἰς τὴν ζωὴν ἀσφραγίσθη
Καὶ βέβροσ ὑπὸ κλαυθμῶν ἰτέαν ἐγεννήθη
Τὴν κόσμον εἶδε καὶ ἔκλαυσε, ἠγάπησεν, ἠσθάνθη,
Πλὴν ἐκουράσθη καὶ πᾶσαν εἶδ' ἀπεκοιμήθη.
Τῆς δυστυχίας εὐσεβῶς τὸν ὕπνον χαιρετᾶτε
Ὁ μάρτυρ ἀναπαύεται, ἡ ἀμφορὰ κοιμᾶται.*

*Στοργὴ καὶ πόνος συνεχῆς ὑπῆρξε ἡ ζωὴ του ..
Πλὴν ἔβρεσεν ὁ θνήσκων του ὡς κύνων μελωδία,
Καὶ πονεμένη ἐβύαλλε τὴν δόξαν ἡ ψυχὴ του ..
Ὡς ψάλλει εὐαὶ ἔρημος, ὡς κλαί' ἡ δυστυχία...
Εἰς τρεῖα ἦδη τέκνα του πηλοῖον ἐκοιμήθη,
Ἄλλὰ τὰ σφιγγεὶ καὶ νεκρὸς εἰς πονεμένα στήθη !..*

Καὶ ἄλλων ὁμος ἐνδόξων Ἑλλήνων λογίων, μαχητῶν, πολιτικῶν καὶ ἐπιστημόνων βρίσκονται στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο λησμονημένοι καὶ ἀπ' ὅλους οἱ τάφοι. Τοῦ Ἀχλ. Παράσχου, τοῦ Γιάννη Καμπύση μὲ τοὺς περιφωρῶσας στίχους ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας» :

*Πᾶσι ὁ πόθος ποῦχα μου τὴν πῆρξιν τῆς ζωῆς
Τὸ γαῖμα μου ἐπάγωσε μέσα στίς φλέβας
Ἄχ τὴν ἀπάτητη κορφή δὲν θὰ τὴν φτάσω !..*

Καὶ τόσων ἄλλων... Τάφοι λησμονημένοι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους, ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους τοῦ παρὰ καὶ τῆς ἀσυνείδησας...

© Ἐρημίτης